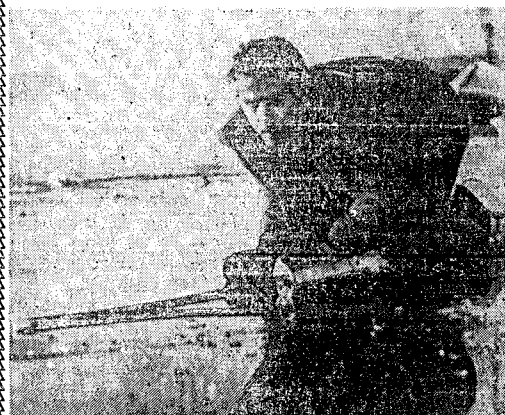

53/10/15

Ο Κρίστοφερ Λάμπερτ σε μία σκηνή της ταινίας «Ο άντάρτης», όπου υποδύεται έναν ήρωα που ζει και μάχεται επί... 400 χρόνια.

Η Εβδομη Τέχνη Μερικά νέα φιλμ που κέρδισαν την ξένη κριτική

Θρίλερ, έξωγήνιοι και πολιτικά έργα

Μία σειρά από πολύ ενδιαφέροντα φιλμ ετοιμάζονται ή έχουν ήδη ετοιμαστεί και προβάλλονται με επιτυχία στους κινηματογράφους της Ευρώπης και της Αμερικής. Τα φιλμ αυτά προέρχονται από διάφορες χώρες και σε όρισμένα έχουμε γνωστούς αστέρες, ενώ σε άλλα κυριαρχούν νέα ταλέντα.

Μία από τις πιο εντυπωσιακές φανταστικές περιπέτειες, που λέγεται ότι ο προϋπολογισμός της θα ξεπεράσει τα 14.000.000 αμερικανικά δολάρια, είναι το φιλμ του Ράσελ Μουλικόχι «Ο άντάρτης», που η υπόθεση του διλώνεται σε τέσσερις αιώνες. Όσο και αν φαίνεται παράξενο, η ιστορία της ταινίας ξεκινά στον 16ο αιώνα και φθάνει μέχρι τη σημερινή εποχή. Τους δύο βασικούς ρόλους ερμηνεύουν ο Τζην Κόννερ, που υποδύεται έναν μυητηριώδη άριστοκράτη, και ο Κρίστοφερ Λάμπερτ, ο γνωστός Ταρζάν από το φιλμ «Γκρήντσουκ», που είναι ο άθανος Κόννερ Μόκ Λόντ, του οποίου οι περιπέτειες συνεχίζονται επί 400 χρόνια. Πρόκειται, όπως λέγεται, για μία πραγματικά εντυπωσιακή περιπέτεια που η προβολή της τοποθετείται στις αρχές του επόμενου χρόνου.

Γυρισμένη από τον σκηνοθέτη Μπράιναν ντέ Πάλμα είναι η ταινία «Διπλό σώμα», που όπως αποφανήθηκαν οι κριτικοί, αποτελεί ένα είδος συνδυασμού τριών ταινιών του Χίτσκοκ και συγκεκριμένα του «Ψυχό», του «Βερνίκι» και του «Σιωπηλού μάρτυρα». Πρόκειται για ένα σύγχρονο θρίλερ, όπου ένας νέος άνδρας αναγκάζεται να παρακολουθήσει μία γυναικα που στη συνέχεια δολοφονείται. Η προσπάθειά του είναι να ανακαλύψει το δολοφόνο, ενώ τον ίδιο καιρό παρακολουθείται και από την αστυνομία, αλλά και από το δολοφόνο, χωρίς βέβαια να το ξέρει. Να σημειωθεί, ότι ο ντέ Πάλμα δεν μπορεί να θεωρηθεί καθόλου μαθητής του Χίτσκοκ και ότι εκείνο που τον ενδιαφέρει δεν είναι να αφηγηθεί μία περιπετειώδη υπόθεση, αλλά να δώσει περιέργες καταστάσεις που θγαίνουν μέσα από την ιστορία του. Παρόλα αυτά όμως, δεν μπορεί κανείς να μη σκεφτεί τη σχέση του δικού του φιλμ με τα χιτσκοκικά.

Καμιά σχέση με τους επαγγελματικούς Η σημαντική προσφορά έρασιτεχνικών θιάσων

Καμπανέλλης: Έχουν την όμορφιά που έχει και η παιδική ζωγραφική

«Η συμμετοχή του λαού στα κοινά, η παρέμβασή του στην πολιτιστική ζωή, ο θαυμάσιος της ελευθερίας του να δράσει αυθόρμητα και με πρωτοβουλία, χαρακτηρίζουν και καθορίζουν τον πολιτισμό μιας χώρας, το κοινωνικό και πολιτικό της επίπεδο.

«Το έρασιτεχνικό θέατρο είναι μία δυναμική οντότητα του λαού με τις δυνάμεις της συντήρησης. Είναι το δικαίωμα που έχουν όλοι οι πολίτες μιας χώρας να επικινυνώνουν μεταξύ τους, μέσα από τους κανόνες του θεατρικού παιχνιδιού. Είναι το δικαίωμα κάθε πολίτη να εκφραστεί και να μεταδώσει στους άλλους τις εμπειρίες του (προσωπικές, ομαδικές, του περιβάλλοντός του, των κοινωνικών προβλημάτων και λοιπά). Είναι η χαρά της ελευθέρης δημιουργίας, της ομαδικής συνεργασίας, που άρμυζει σε κάθε πραγματικά ελεύθερο λαό».

Μ' αυτά τα λόγια ο δεινός δέσμιος της Θεσσαλονίκης Μιχάλης Παπαδόπουλος, είχε χαιρετήσει την 7^η συνάντηση έρασιτεχνικών θιάσων βορείου Ελλάδος, την συνέχεια μιας προσπάθειας, για διεύρυνση του έρασιτεχνικού θεάτρου, που είχε ξεκινήσει το 1978.

Πραγματικά, μεγάλας είναι οι αριθμοί των έρασιτεχνικών θιάσων, που υπάρχουν στην Μακεδονία και Θράκη, και αξιοσημείωτη η προσφορά τους, αλλά και η προϊστορία τους, όπως του θεατρικού τμήματος της Εύξεινου λέσχης, που πρώτο παρουσίασε παντακό θέατρο στη Θεσσαλονίκη, το 1934. Αυτό το σχήμα υπάρχει ακόμη και προστίθεται στην πληθώρα των υπόλοιπων, από τα οποία μερικά είναι εκλεκτικά αναφέρονται: πνευματικό κέντρο δήμου Σκεπών, θεατρικό τμήμα της Ν.Ο.Ε. του Αριστοτελείου πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, δημοκρατικός σολλαγας γυναικών Βέροιας, σολλαγας Βελενδινών Θεσσαλονίκης, θεατρικό εργατοπάρτι Κασσάνης, μαθητικό πειραματικό θέατρο, θρακική θεατρική ομάδα Σάνης, φοιτητικός όμιλος θέατρου κινηματογράφου Κομοτηνής, θεατρικό τμήμα κοινότητας Ορμυλίας Χαλκιδικής, πολιτιστικός σολλαγας Αγίας Τριάδας, θεατρικό τμήμα γεωπονοδολογικής σχολής, θεατρική ομάδα έλληνογαλλικού κολλεγίου Δελασάλ και άλλα.

Ραγδαία εξέλιξη

Ραγδαία είναι η ανάπτυξη και δημιουργία, τα τελευταία χρόνια, δεκάδων έρασιτεχνικών θιάσων, σε κάθε

μας, στη συνεργασία και τη μετάδοση ιδεών και ελπίδων, στην έκφραση, προσωπική ή συλλογική, προβλημάτων.

Αν η ανάπτυξη παρατηρείται τώρα, και αν αυτό συμβαίνει γιατί δόθηκε μία κάποια ιδιαίτερη δυναμική, ο αυτός του είδους τις παραστάσεις, αυτό δεν σημαίνει ότι η έρασι-

τεχνική θεατρική έκφραση, αποτελεστικό πρόνιο της εποχής. Χαμέντοι στους χρόνους, είναι η πρώτη εμφάνισή της, που χρησιμοποιήθηκε από όλους τους λαούς της γης, είτε σαν έκφραση χαράς, λύπης, είτε σαν προσάθεια δατείσιμου, τρόμου ή παράκλησης. Οι συλλογικοί χοροί - παραστάσεις, όρισμένων φυλών, προς τους θεούς τους που προϋποθέτουν όρισμένες χαρακτηριστικές εμφανίσεις, κινήσεις και λόγια ή κραυγές, αποκατακινά ποντικά «μωμοερίνα», αποτελούν μερικά δείγματα παλαιάς μορφής έρασιτεχνικών παραστάσεων.

Σήμερα, βέβαια, υπάρχει το έρασι-

τεχνικό θέατρο που από το επαγγελματικό, μιλάμε με την γενική γραμμάττα του τμήματος βορείου Ελλάδας, κ. Στ. Κορομπιλί, ρωτήσαμε για την δράση και τους στόχους της κίνησης.

Από αριστερά προς δεξιά: Βελντίνες Θεσσαλονίκης «Το Πάρισμα», με το έργο «Το κέντρο μάχης του τρανζιού» του Καμπανέλλη.

τεχνική θεατρική έκφραση, αποτελεστικό πρόνιο της εποχής. Χαμέντοι στους χρόνους, είναι η πρώτη εμφάνισή της, που χρησιμοποιήθηκε από όλους τους λαούς της γης, είτε σαν έκφραση χαράς, λύπης, είτε σαν προσάθεια δατείσιμου, τρόμου ή παράκλησης. Οι συλλογικοί χοροί - παραστάσεις, όρισμένων φυλών, προς τους θεούς τους που προϋποθέτουν όρισμένες χαρακτηριστικές εμφανίσεις, κινήσεις και λόγια ή κραυγές, αποκατακινά ποντικά «μωμοερίνα», αποτελούν μερικά δείγματα παλαιάς μορφής έρασιτεχνικών παραστάσεων.

τεχνικό θέατρο που από το επαγγελματικό, μιλάμε με την γενική γραμμάττα του τμήματος βορείου Ελλάδας, κ. Στ. Κορομπιλί, ρωτήσαμε για την δράση και τους στόχους της κίνησης.

Το τμήμα βορείου Ελλάδας, ανέφερε η κ. Κορομπιλί ξεκίνησε το 1978 την οργάνωση συνάντησης έρασιτεχνικών θιάσων από τον χώρο αυτό. Στην πρώτη συνάντηση παρουσιάστηκαν πέντε έργα, στη δεύτερη, το 1979, 13 και 4 άριστα χαρακτηριστικά ανέφερε, αλλά με τη δουλειά έρασιτεχνικών, που, κατά κανόνα, έχουν ευγενικές φιλοδοξίες. Είτοι, δημιουργείται μία καλή όρχη μύησης.

Αντίθετα, και αυτή αυξάνει, οι έρασιτεχνικοί θιάσοι στις συναντήσεις αυτές, είναι Ελληνών συγγραφέων, και μάλιστα, σε μεγάλο ποσοστό, νέων, γεγονός που αποδεικνύει ότι το έρασιτεχνικό θέατρο είναι στενά συνδεδεμένο με τη θεατρική συγγραφή και ότι οι έρασιτεχνικές του θεάτρου εκφράζονται με τη σύγχρονη θεατρική γλώσσα και θεατροποιούν τα προβλήματα που τους ενδιαφέρουν. Και επειδή, εκτός από την τεχνική και τη φόρμα ένα καλλιτεχνικό είδος πρέπει να έχει και γναιότητα, τότε οίγουρα, το στοιχείο αυτό το βρίσκουμε άφειδευτα στον έρασιτεχνισμό.

Όσον αφορά τους στόχους της πανελληνίας πολιτιστικής κίνησης, η κ. Κορομπιλί είπε ότι σε γενικά πλαίσια, είναι η προώθηση κάθε δραστηριότητας για παραγωγή καλλιτεχνικού έργου. Ειδικότερα, όμως, όπως τόνισε, δίνεται βαρύτητα στη θεατρική ελεύθερη έκφραση, δεδομένου ότι αυτή είναι μία καλλιτεχνική έκφραση με τεράστιο πλάτος.

Οχι επαγγελματικό

Για τη θέση του έρασιτεχνικού θεάτρου σε σχέση με το επαγγελματικό, η κ. Κορομπιλί ανέφερε:

«Το έρασιτεχνικό θέατρο δεν ανωνυμίζεται, ούτε και πρέπει, το επαγγελματικό. Άλλος είναι ο ρόλος του. Μά λέει αυτό που θέλει ελεύθερα, να βρίσκει νέους τρόπους έκφρασης, να θέσει συγκεκριμένους στόχους, να ανεβάσει έργα αξιολογικά αλλά δαύμοφα για το εμπόρικο θέατρο, να καθυστερήσει με το λαό μέσω του θεάτρου. Το έρασιτεχνικό θέατρο έχει ένα χάρισμα που δεν έχει το επαγγελματικό. Είναι πολύ πιο απελευθερωμένα από καθορισμένα εμπόρκα πλαίσια, αλλά και αίσθητικό. Ο.τι θέλει μπορεί να κάνει μέσα από το θεατρικό κείμενο, γιατί το θεατρικό κείμενο είναι υπέρμετρα εύπλαστο και μπορεί να ερμηνευτεί με ποικιλία τρόπων έκφρασης. Μεγάλη επίσης, η ποικιλία των θεατρικών κειμένων και τεράστια η ποικιλία των προβλημάτων που αναμοχλεύονται. Σ' αυτό, η κάθε ομάδα μπορεί να ανταλλάξει για να δώσει την προσωπική της έκφραση, το πιστεύω της και τους στόχους της. Γενικότερα, το θέατρο είναι μία έκφραση τέχνης άμεση. Με το λόγο του, που είναι το κυρίαρχο στοιχείο του, μιλά κατ' ευθείαν στην καρδιά του, με το πνεύμα του πόν άδου, που οίγουρα πλησιάζει πιο εύκολα από τον αυθεντιστικό του έρασιτεχνισμού. Αν και υπάρχει ο κίνδυνος, το έρασιτεχνικό θέατρο να ακολουθήσει το χούγια και τις ιδιοτροπίες του επαγγελματικού, με το οποίο συνε-

Παραστάσεις Ζήτημα συνειδήσεως

Με τη Ζουμπουλάκη
και το Δημ. Μυράτ

Δέν είναι μεγάλο έργο το «Ζήτημα συνειδήσεως», παρόλο που θέτει ένα ουσιαστικό πρόβλημα. Καί δέν είναι μεγάλο, γιατί ο Μπενεντέτι φυλάσκει να αναρπάσει, να πεί μερικώς αλήθειες, αλλά και παράλληλα να κάνει το θεατή να βγει ευχαριστημένος από το θέατρο, χωρίς να πονοκεφαλιάσει ή να στενοχωρηθεί.

Η ιστορία είναι δοσμένη με συνταγή, έχει τό γέλιο της, έχει τό δράμα της, έχει τους τύπους της, έχει και τό εύτυχες τέλος της, όλα πάνε καλά. Η πλοκή είναι κρατική: Μία κυρία της δικτατορίας μένει με χαλασμένο τό αυτοκίνητό της μπροστά σε μία καφετερία. Της τό επιδιωκνέει ένας «φτωχός διάβολος» που τελικά την πείθει να διασκεδάσουν μαζί (άθωα, ωστόσο) και να χωρίσουν τό θράδυ σαν καλοί φίλοι, χωρίς να μάθει τό όνομα της κυρίας. Μετά από ένα χρόνο, επιστρέφοντας η κυρία από ένα ταξίδι της, μαθαίνει πως ο νεαρός φίλος της κατηγορείται για φόνο, τον οποίο αείπραξε δόνην τη θραυιά και την ώρα που ήταν μαζί. Η συνειδητή της της επιβάλλει να πάει να καταθέσει και να τον σώσει. Η πλούσια οικογένειά της, ο τραπέζι της ανδρας της, ο διπλωμάτης γαμπρός της, η κόρη της, ακόμα κι ένας κυνικός και μπόν-θιέρ φίλος της, την προειδοποιούν ότι δέν πρέπει να κάνει τίποτε, γιατί θά δημιουργήσει σκόνδαλο και θά τούς καταστρέψει.

Εκείνη, όμως, ακολουθεί τη συνειδητή της, σώζει τό νέο, αλλά χάνει την οικογένειά της. Με «ψηλά τό κεφάλι» συνεχίζει τη ζωή της και απορραίζει να φύγει στο εξωτερικό. Την επισκέπτεται ο διασωθείς «μάγκας», που ούτε αυτός καταλαβαίνει γιατί θύσασε τό καλό της όνομα για να τον σώσει, πιστεύει στη γοητεία του και τό αποδέχεται.

Τελικά έρχονται οι δικοί της, καταλαβαίνουν αφενόθεν πόσο την αδικήσαν, ο ανδρας της της εκμυστηρεύεται πόσο την αγαπά κι όλα ξαναγυρίζουν στο εύχρηστο ή το εύτραπέζιο.

Ο Μπενεντέτι δέν νοιάζεται καθόλου για τις απαντήσεις της ιστορίας του. Έχει την καλή συνταγή της καλής δουλειάς, έβρει να γράψει εύπρεπη ή και έξυπνο διάλογο και προχωρεί.

Ο Δημήτρης Μυράτ, που σκηνοθετεί την παράσταση, λειτουργήσει, έξιους, εύσυνεχιστά. Οργάνωσε μία παράσταση - στό ύψος και τό ρυθμό - που ήθελε τό έργο και καλώς έπρεξε.

